

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitium Perfectionis, Et Virtutum Christianarum

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

Cap. XIX. De tentationibus quæ boni specie & prætextu oriuntur & magnum esse remediū[m] contra omnes tentationes, illas huiusmodi cognosci & haberi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40093

edit, grauior fit ægritudo, & mortem adfert, vel difficulter sanatur. Quod malum vitare potuisset, si quid laboris & operæ posuisset, vt inordinatum illum appetitum coheret initio, & gulositatem noxium illud edendi refrænaret. Eodem modo si homini cogitatio vel cupiditas videndi quid irrepit, & se hic initio vincit visum compescendo, & cogitationem statim propulsando, se molestia & labore tentationis liberat, quæ inde erat oriunda, & damno, quod consensu forsitan incurrisset. Si vero initio se non vincit & compescit, parua illa negligentia & delectatione, quam videndo vel cogitando cepit, mortem sibi animæ adsciscit; vel saltem magnum laborem & difficultatem resistendi experitur. Sic vt quod initio paruo vel nihilo constitisset; post caro emendandum est. Hincque concludit Sanctus, multum referre, vt principijs obstetur.

*In vitis Patr.
l. p. pag. 913.*

In vitis Patrum refertur, Diabolum quodam tempore Abbati Pachomio apparuisse in formosæ mulieris figura, & increpante illum Sancto, quod tanta malitia ad fallendos homines vteretur; respondit Diabolus: Si tentationibus nostris ingressum aliquem aperitis, statim maiora incendia excitamus, vt vos ad peccatum prouocemus, sin aduertamus principio resisti, & ingressum imaginationibus & cogitationibus à nobis propositis negari, vt fumus euanesceamus.

Vtile etiam contra tentationes remedium est, nunquam esse otiosum. Hincque ait Cassianus, Ægyptios Patres id vt primum principium habuisse, & vt antiquam traditionem obseruasse, tanquam à maioribus traditam, quam & discipuli studiose emendabant vt singulare remedium: *Semper se Diabolus occupatum inueniat.*

*Aug. ser. 17.
ad fratres in
eremo.*

Idque & Dominus sanctum Antonium docuit, vt vnicum medium, quo in solitudine duraret, dedit, vtque se contra tentationes muniret: quod sanctus Augustinus allegat, & ait, sanctum Anto-

nium non semper potuisse orationi vacare, quamuis sanctus Antonius esset, & sæpius varijs cogitationibus fuisse exagitatatum, ideoque Deum orasse, dicens: Domine vellem bonus esse, quid faciam? cogitationes non permittunt. Et audiuit vocem sibi dicentem: Antoni, si cupis Deo placere, ora, & dum orare non poteris, manibus labora, & semper aliquid facito: Fac, quod in te est, & non deficiet tibi auxilium de Sancto. Alij dicunt, iuuenis forma Angelum illi apparuisse, qui paulisper fodiebat, & post genibus flexis, & leuatis manibus paulisper orabat: quod ad idem tendebat. Otium multarum tentationum & malorum radix & origo est; ideoque plurimum nostra interest, ne Diabolus nos vquam otiosos, sed semper occupatos inueniat.

CAPVT XIX.

De tentationibus, qua boni specie & pretextu oriuntur, & magnum esse remedium contra omnes tentationes, illas huiusmodi cognosci & haberi.

SANCTVS Bonauentura aliud quid commune quidem, sed tamen necessarium in medium adfert: quod sciendum sit, Diabolum solere bonos, & qui virtuti & perfectioni student, aggregari specie aliqua & similitudine boni, leque transfigurare in Angelum lucis. Venena non dantur (ait sanctus Hieronymus) nisi saccaro & re aliqua delectabili, & gustui grata tecta, ne sentiantur, & accepta laqueum esca regit.

Idem & Diabolus facit. *In via hac, qua ambulabam, absconderunt laqueum mihi.* Si enim manifeste malo illos inuaderet, qui virtutem amant, & Deo seruire studerent, fugerent, & nihil cum illis conficeret. Idcircoque ait sanctus Bernardus: *Bonus nunquam nisi boni simulatione de-*

deceptus est. Astutus valde est Diabolus, exacteque nouit, vnde quem impugnari oportet, & ideo vt facilius voti sui compos fiat, simulatus aggreditur. Antea omnia (ait sanctus Bonauentura) ex se bona proponit, deinde cum malis permiscet, post falsa offert bona vereque mala, & dum quem laqueo suo irretitum habet, vt difficulter se queat expedire, tunc manifeste venenum ostendit, & in manifesta peccata propellit. Estque scorpionum similis, qui facie quidem est blanda & grata, sed in cauda venenum, quo occidit, habet.

Quot (dicit Bonauentura) amicitiam & familiaritatem cum aliquibus colore pietatis contraxerunt, sibi persuadentes, eorum hoc Dei causa susceptum esse, & commodum animæ acquirunt: & initio forsitan sic se res habuit; sed id stratagemata Diaboli est, quod post aperitur. Non enim ignoramus cogitationes eius, vt ait sanctus Apostolus Paulus 2. ad Corinthios 2. vers. 11.

Hinc ipse incipit prius à bonis, statim vero longa colloquia & conuerationes sequuntur, quæ sabinde de Deo, post de mutuo amore sunt: inde aliqua dona & munuscula in amoris signum dantur, vt sui vtrinque recordentur: quæ, vt sanctus Hieronymus epistol. 2. ad Nepotian. tom. 1. inquit, amoris non sancti signa sunt, nam sanctus amor non habet. Diabolus iam mala bonis miscet, deinde falsa bona & vera mala sequuntur.

Hac ratione Diabolus in hoc & alijs multis vitijs fallit, quæ velo virtutis tegit, ac id, quod sunt, videatur & intelligatur. Vt qui se alteri amicum simulat, vt ad illum accessum habeat, & post post prodicione occidat, vt fecit Ioab Amasæ, & Iudas Christo Seruatori nostro, tradendo, & osculo pacis vendendo eum.

Hincque necesse has tentationes, quæ colore boni superueniunt, cauere, & excubare, tanto enim periculosiores, quanto ignotiores sunt. Hinc poterat Pro-

pheta à Deo, vt illum liberaret ab incursu & demonio meridiano. Nam nec Diabolo factis est se in Angelum lucis transfigurasse, vt dicit sanctus Apostolus Paulus 2. ad Corinthios 11. vers. 14. sed & se transfiguratur in lucem meridianam, & fingit valde clarum & splendens, quod ipsamet obscuritas & tenebræ est; persuadens nil timendum nec quid periculi esse, sed vere clarum & bonum esse, quod vere malum & ex se periculosum.

Aliqui repetuntur fures, qui tam compti & sericis vestibus induti sunt, vt à nullo noscantur, & nemo cogitet tantam nequitiam in homines sic indutos cadere posse, donec cum furto in manibus capiantur & prehendantur. Tunc omnes mirantur hos esse fures esse, & dicunt: Quis tale quid cogitasset? Idem & de tentatione, quæ sub boni specie irrepit, sentiendum.

Communis Sanctorum & spiritualis vitæ Magistrorum opinio est, magnum contra tentationes remedium esse, nosse id, quod nos impugnat, tentationem esse; vt & est, quempiam inimicum esse, vt illum caueamus. Ideo & superius dictum est, quod si adueniente tentatione, motu & appetitu prauo videres horribilem & terribilem Diabolum, qui hoc tibi persuadere niteretur; quid faceres? Statim te signo crucis signares, & nomen Iesu inuocares: nulla alia re opus foret, quam scire Diabolum esse, qui hoc tibi persuadet, vt intelligeres fraudem & tentationem esse, & vitares.

Idem & in nostris tentationibus accidit. Vt enim omnes nobiscum habemus Angelum custodem, secundum illa Christi verba: Videte, ne contemnatis vnum ex pusillis his: Dico enim vobis, quia Angeli eorum in cælis semper vident faciem Patris mei, qui in cælis est. In quæ verba ait sanctus Hieronymus: Magna dignitas animarum, vt unaquaque habeat ab ortu natiuitatis in custodiam sui Angelum deputatum.

Bern. ser. 33.
Super Cant.
Psal. 90. 6.

Tract. 1. c. 11.

Matt. 18. 10.

Hieron. super
Matth.

nam. Vt pater filio, quem multum diligere, pædagogum adiungit, qui cum custodiat, & doceat bonos mores: sic & Deus valde nos amat, & tanti facit, vt cuique Angelum vt pædagogum dederit.

Vt ad propositum redeamus, vt Angelum habemus, habemus & Diabolum, cui nihil aliud curæ, quam nos ad malum prouocare, & in nobis malas cogitationes, & deteriores motus excitare. Hinc semper occasionem & opportunitatem ad hoc expectat; nunquam enim dormit, & inclinationem nostram aduertit, idque, quod magis nobis aridet, explorat, vt eo nos aggrediatur & tenter, hoc vt medio, carne & sensualitate nostra vtens, vt nobis noceat. Ideoque dicebat Deus Diabolo: *Nunquid considerasti seruum meum Iob?* vt qui illum obseruabat. *Et Diabolus est à dextris eius.*

Iob. 2. 3.
Psal. 108. 6.

Dum ergo aliquis motus vel cogitatio tibi surrepit, quæ ad peccatum aliquod vel imperfectionem excitat, intellige Diaboli tentationem esse, & crucis signo te signa, & caue, quasi Diabolum videres, qui tibi diceret, vt tale quid faceres.

Gregorius.

Sanctus Gregorius *lib. 2. Dialog. capitulo 75.* quoddam citat exemplum, quod sancto Benedicto cum quodam Monacho contigit, quo hoc clarius exponitur. Dicit Monachum quendam vocatione valde tenratum fuisse; videbatur Religionis austeritatem ferre non posse, & ad sæculum volebat redire. Sape ob hanc tentationem ad sanctum Benedictum veniebat, cui ille dicebat Diaboli esse tentationem, & ideo faceret, quod oportebat.

Cumque id sæpius contingeret, & nihil proficeret, quod nouius semper instaret, & veniam exeundi peteret. Cuius instantia Sanctus defatigatus consensit vt abiret, & iussit illi vestes dari. Sed vt pater non potuit non dolere & pro illo orare. Et exiens portam monasterij Monachus, vt ad sæculum reuertetur,

videt sibi obuium fieri magnam Draconem, qui patulo ore illum deuorare nitetur.

Qui timore correptus, & tremens magna voce clamare cepit: Succurrite, fratres, succurrite, fratres: nam hic draco me deglutire nititur. Accurrunt Monachi, & draconem non vident, sed solum Monachum trementem, & quasi mortuum proximum: quem in Monasterium referunt, & ille se intus videns vult nunquam se inde exiturum. Quod & recipere compleuit, & postea non amplius illam sensit tentationem.

Notat in dicto exemplo sanctus Gregorius, quod sancti Benedicti oratione draconem viderit, qui illum deuorare volebat, quem antea non viderat, quamuis illum insequeretur, quod illum nec draconem nec Diabolum duceret, sed illum videns, & noscens, cepit vociferari, & auxilium implorare, vt ab illo liberaretur.

Sic vt hoc non imaginatio, nec hominis inuentum sit; sed ita vere & re ipsa contingit, & quotidie contingat, Diabolum esse, qui nos in tentatione aggreditur. Et id nos sanctus Apostolus Petrus vt bonus pastor moner, & sancta Ecclesia nobis quotidie in memoriam reducit, vt magni ponderis negotium: *Fratres, sobrii estote, & vigilate, quia aduersarius vester Diabolus, tanquam leugiens circuit, quærens quem deuoret. Cui resistite fortes in fide: nec vos dolis & perusionibus seduci permittite.*

CAPVT XX.

Quid nobis faciendum in turpibus & malorum cogitationum tentationibus, & de remedio contra easdem.

IN hoc primo considerandum, aliquos esse, qui graui tristitia & dolore afficiuntur, dum se malis cogitationibus, vt blasphem.